

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝ'Α ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Ο ΣΤΕΝΤΑΛ... ΜΠΑΚΑΛΗΣ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ!...

Ἡ νεότης τοῦ Στένταλ, Φτώχεια καὶ τὸν γονέων. Τραπεζίτης χωρὶς πενήνταρ στην τσέπη. Ἐνα ἐρωτικὸ ὄνειρο. Ἡ δειλία του μπρὸς στὶς γυναῖκες. Ἡ Μελανία μὲ τὰ μεγάλα μάτια. Στὴ Μασσαλία. Ὑπαλλήλος παντοπωλείου. Τὸ ὄνειρον πραγματοποιεῖται. Ἀλλὰ ἀρχίζουν ἡ ἡλίξεις κι' ἡ ἀπερηστεύσεις. Ὁ γυρισμὸς στὸ Παρίσι. Ἡ καρδιά τῆς Μελανίας χτυπᾷ ἀκόμα. Ὁ Στένταλ ἀσυγχίτητος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.



Αὐτὸ ἔπαυσε καὶ αὐτὴ ἀπεθώρα πὸς ὁ ἔρωτος εἶνε κατὰ τὸ τροπικὸ καὶ κρηματολόγιο, πὸς αὐτοὶ εἶ' ἀλλάξει τὸν ἀνθρώπου καὶ νὰ τὸν κάνει ἀνθρώπου. Τέτοια παραδείγματα τῆς τραυματικῆς ἐξουσίας τοῦ ἔρωτος εἶνε ἄπειρα καὶ μὰς παρουσιάζει ἡ ἱστορία. Ἐνὰ ὄχιος ἀπὸ τὰ πρὶ ἑνδοχίοντα καὶ περιγραφοὶ εἶνε καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ διασημοῦ Γαλλοῦ μυθιοστοριογράφου Στένταλ, ὁ ὁποῖος ἔβρινε... κτακταίης ἀπὸ ἔρωτα...

Ἀπὸ τὸν Ἀργονταὶ λωκῶν τοῦ 1805 ὄς τὸ Μάιο τοῦ 1806, ὁ Ἐρβώιος Μπατὴ, αὐτὸ εἶνε τὸ πραγματικὸ ὄνομα τοῦ Στένταλ... ὁ μέλλων μεγάλος μυθιοστοριογράφος ἐξήρασε στὴ Μασσαλία τὸ ἐπαγγέλιον τοῦ μπακάλη! Μὴ νομίζετε ὄχιόσο πὸς ἔδωσε στὴ μύση του τὴν ὁδία καὶ πὸς ἔβρινε φουάκια! Ἀ! ὄχι τόσο... Δὲν ἔβρινε ὄς αὐτὸ τὸ σμῆμα! Ἀπόστολα ἐκτελέσει ζῆλι λογοποῦ σ' ἕνα παντοπωλείο, ἐπέβλεπε στὴν παραλαβὴ τῶν εἰσπραγματιῶν, κῆτιζε ἂν ἡ ἀποθήκες ἦσαν καθαρές καὶ, ὄχι τοῦ περιόσεως κωφός, ἔβρινε βόλτα στὴ Μασσαλία, ἔβρινε νὰ διασπᾷ τὰ βερεσέδια ἀπὸ τοὺς διαφόρους πελάτες τοῦ μπακάλη. Καὶ οἱ λόγοι ποὺ

πλημένη του. Ὁπόσο, δὲν εἶ ἀποφάσις ν' ἀβῆση τὸ Παρίσι... Τότε ἀκαθῶς, κάποιος γυριστὸς του τοῖ ἐπέβλεπε εἶνα παντοπωλείο στὴ Μασσαλία, ἀπὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ βεῖ μὰ καλὴ θέση ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζῆσι. Ἄν ἦταν ἄλλοιῶς τὰ πράγματα, ὁ Στένταλ ἀσφαλῶς δὲν θὰ δεχότανε τὴν πρόταση τοῦ προθιμοῦ φίλου του. Εἶπαμε ὄχιος: στὴ Μασσαλία ἦτανε καὶ ἡ Μελανία, ἡ Μελανία μὲ τὰ μεγάλα μάτια... Καὶ μὴν φροῖαν προῖαν, ὁ Στένταλ ἄβρινε τὸ φροῖαν Παρίσι καὶ ἔβρινε γιὰ τὴ Μασσαλία, ἡ ὁποία δὲν διακρινότανε κατ' ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ὄχι γιὰ τὴ μεγάλη καλλιτεχνικὴ τῆς κινήσης, ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ τὴν καθαριότητα τῶν ὁμοῦν της.

Ὅταν ἔβρινε στὴ Μασσαλία ὁ Στένταλ, καὶ ἀνέλαβε τὸ ἰσχυρὰ του καθήκοντο στὸ παντοπωλείο, τὰ κατάρρε νὰ πῶσι ὁμοῦντο ἀπὸ ἴδιο ἐκνοδοχείο ποὺ εἶνε ἡ Μελανία. Σιγά-σιγά δὲν ἐβραβούρρενε μὲ τῆς καὶ τῆς ἐβραβούρρενε μὰ μὲρα τὸν προηλεγεῖ ἔρωτα του. Σιγά-σιγά ἐπίσης ἐβραβούρρενε καὶ κινή μὲ τῆς καὶ ἔδῆτιζε νὰ ἐνδύσωνε μὲ τὴ φλόγα τοῦ πάθος του...

Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε πὸς ὁ Στένταλ πλήρωσε πολὸ ἀκαθῶς, κατ' ὄλο τὸ διάστημα ποὺ ἔβρινε στὴ Μασσαλία, τὴ θῆσι του στὸ βωῖο τῆς ἀγάτης. Ἡ Μασσαλία ἦτανε γι' αὐτὸν μὴ πὸλὴ ἀντοχήση καὶ ἀποχωρητική. Στὴν ἀσχή, ἡ Μελανία ἔβρινε ὄχι περιόσεως ἀπὸ τὸ χροῖ τῆς γιὰ νὰ διασπᾷ τὴν πλῆθὴ τοῦ γεαροῦ φίλου της, ὁ ὁποῖος ὄχιος δὲν νὰ ἐβένετο μπακάλητος γιὰ τὸ χροῖ της. Μὰ ὄσο γυριστὸς ὁ κωφός, τόσο ὁ Στένταλ καταλάβαινε πὸς τὰ πράγματα δὲν ἦτανε τόσο ὁδοῖα ὄσο τὰ φανταζότανε μὲ τὴ δειλία τοῦ ποητικῆς φαντασίας του. Καὶ, πρὸτα-πρὸτα, ἡ Μελανία δὲν ἦτανε δα καὶ τόσο μεγάλη καλλιτέχνις, ὄσο ἐπέθετε ὁ Στένταλ πρὶν τῆ δὴ νὰ παῖξῃ στὴ σκηνή. Τὸ κῶνον τοῦ ἀχιστον τῆς Μασσαλίας δὲν εἶνε καθόλου ἐντυπωστικὸ ἀπὸ τὴν ἑρῶα ἄλων ἐμῶνιστῆς τῆς ἡ Μελανία ἦτανε καταπληκτικὰ ἰσχυρῆ. Καὶ ὄχιος ἡ Μελανία ἔβρινε τὸ μῆθος γιὰ κινή τὴν ἐποχὴ ποσὸν τῶν 6.500 φράγκων τὸ χροῖον.

Μολαταῖα ὁ Στένταλ ἄβρινε νὰ βόισῃ πολὴ ἐλαττωσῶτα στὴ ἀβῆ του. Ἄχρισ σιγχαρῶνος νὰ τὴ ζῆλιῶν. Καὶ μὲ τὸ δεισι του, καθὸς φαντασε. Γιατὶ ἡ Μελανία περιετοιμῶτο πάντοτε ἀπὸ σιμῆν θαυμαστῶν, μεταξὺ τῶν ὁποῖων ἦτανε ἕνας ὑποκατῆγορος, ἕνας ἀνήλικος μαθητῆς τοῦ δημοτικῶ ὁλοῖου Μασσαλίας καὶ ἕνας ἔμπορος!

Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶνε πὸς μὴ γυναῖκα τοῦ ἐπαγγέλιματος τῆς Μελανίας πρὸτα νὰ διατηρῆ τοῖχογος τῆς μὴν ἀλοκοθία θαυμαστῶν-ὄ ὁποῖο ἀποτελοῦν πάντοτε, σὲ κατὶ τέτοιον εἶδος δοκίμας, τὴν καλύτερη ὁκλάμα. Ἐλάτε ὄχιος νὰ πείσετε ἕναν ἐρωτευμένο πὸς ποῖετι ν' ἀνέχεται τὴν κατάρρε αὐτῆν! Ὁ Στένταλ λωκῶν δὲν μπορούσε νὰ βλεῖ τὴ Μελανία του ν' ἀναπνέη ἀχόσταγα τὸ θῆμα τῆς λατρείας ποὺ

ἔβρινε ἀφθόνως μπροστὰ τῆς οἱ θαυμαστὰ τῆς. Ἡ ἀπέλεια τοῦ ἄλλιστα ἔβρινε σὲ τέτοιον βαθμὸ ὄχῆτι, ὄστε μὴ μὲρα ἀπέμιασε ν' ἀποκτονήσῃ...

Καὶ αὐτὸ ἀκαθῶς στάθηκε τὸ χροῖο τοῦ. Γιατὶ ἀπὸ κινή τῆς στιγμῆς ἔβρινε ν' ἀγαπᾷ τὴ Μελανία καὶ νὰ τὴ ζῆλιῶν καὶ ἄβρινε νὰ τὴ βόισῃ πολὸν κωφῆ, πολὸν πλεγκτική. Μὲ δὴν λόγια, εἶνε ἐπέθετε ὁ κῶνος. Τοῦ κῶνον ἡ Μελανία τοῦ ἔβρινε τουφεκόλογα, τοῦ κῶνον τοῦ ὄχιοςτον ἀβῆνα πιστι κα' ἀφροσῶσι. Ὁ Στένταλ δὲν τῆς ἔβρινε πειὰ καμια προσοχή.

Ἦτοσε' ἀπὸ λίγον κωφὸ ἡ Μελανία ἀναγκάστηκε νὰ φέρῃ γιὰ τὸ Παρίσι, μὰ δὲν τὸ θῆσε ὄχι. Ὁ Στένταλ ἔβρινε τότε πὸς ἀρεκτὸ κωφὸ εἶνε ἰσχυρητικὰ μακάλης στὴ Μασσαλία. Καὶ ἀποφῶρησε κα' αὐτὸς γιὰ τὴν γαλλικὴ προετοιμῶτα, μὴ ἀχῶνος τοῦ ὄχιος. Ὅταν δὲ ὄστε' ἀπὸ λίγον κωφὸ, ἐβραβούρρενε τὴν ὄχιος ἀγαπημένην σ' ἕνα Παρισινὸ θέατρο, καὶ ἡ Μελανία ὄβρινε νὰ πῶσι τὴν ἀγαπημένην του, ὁ Στένταλ τῆς ἔβρινε ἀποτομὰ τῆς φῶρα καὶ τῆς γῆσις ἀκαθῆστα τῆς πλάτης.

ση του τὴν ὁδία καὶ πὸς ἔβρινε φουάκια! Ἀ! ὄχι τόσο... Δὲν ἔβρινε ὄς αὐτὸ τὸ σμῆμα! Ἀπόστολα ἐκτελέσει ζῆλι λογοποῦ σ' ἕνα παντοπωλείο, ἐπέβλεπε στὴν παραλαβὴ τῶν εἰσπραγματιῶν, κῆτιζε ἂν ἡ ἀποθήκες ἦσαν καθαρές καὶ, ὄχι τοῦ περιόσεως κωφός, ἔβρινε βόλτα στὴ Μασσαλία, ἔβρινε νὰ διασπᾷ τὰ βερεσέδια ἀπὸ τοὺς διαφόρους πελάτες τοῦ μπακάλη. Καὶ οἱ λόγοι ποὺ

Εἶνε ὄχιος ἀνάγκη, γιὰ νὰ καταλάβουμε καλύτερα τὴ συνέγεια τῆς ἱστορίας μας, νὰ γυρισῶμε δὴν-τοῖα χροῖα πίσω, καὶ νὰ πῶμε νὰ βροῖμε τὸν Στένταλ στὸ Παρίσι, ὄχιος ὁ κηλοδοῦς αὐτὸς νεὸς περνοῦσε ζῶη μὴκη καὶ φτωχική, ὄνειροπολοῦντας νὰ γραφῆ ἕνα ὄδοῖα, τὸ ὁποῖο νὰ παῖξῃ στὴ Γαλλικὴ Κομῶδία.

Ἀπὸ τὸν κωφὸ ποὺ ὁ Στένταλ ἐπέβλεπε τὴν παραῖσι τοῦ ἄτ' τὸ σμῆμα ἦταν ὄλογοζαγῶς—ἀπὸ τὰ 1802 δηλαδή, δὲν πέρασε ὄχιος μὴ μῆρα, μὲ... ἔλατὸ στὴν τσέπη του, ἔβρινε τρομερῆ! Σὲ στιγμῆς μάλιστα μεγάλης χρηματικῆς ἀνεχίας, μὴν ἔχοντες τί ἄλλο καλύτερο νὰ κάνει, ἀποφάσις νὰ γινή, τραπεζίτης! Τότε ὄχιος διεπιστώσε, μὲ μεγάλη τὸν κατάρρηξη, πὸς γιὰ νὰ κάνει κωφῆς αὐτῆν τὴ δοκίμα, εἶνε ἀπαραίτητο νὰ ἔχῃ χροῖματα! Μὰ, ἂν ὁ Στένταλ εἶνε χροῖματα, ἀσφαλῶς δὲν θὰ γινότανε τραπέζιτης... Ἐρ' ὁ καὶ παρητήθη τοῦ μεγαλειοθῶλον σκεδῆου του.

Τὴ δειλία ποὺ νὰ κάνει γιὰ νὰ βράλλῃ τὰ λεπτὰ ποὺ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ τρώῃ μὴ φορὰ τὴ μῆρα τοῦλάχιστον; ἔβρινε παραλάνο πὸς φιλοδοξοῦσε νὰ γινή θαυμάιος συγχαρῶνος. Ἐγραφε πράγματι ἕνα ἄμῆτο δρῆμα. Ἀλλὰ τὸν εἶνε πῶσιος τέτοια πρωτοφανῆς πνευματικὴ δειλία, ὄστε ἔδρων καὶ ἔβρινε πέντε ὄχιος ὄδοῖον νὰ τὰ κατάρρε νὰ γοῖρη... δὴν (2) στίχοις... Καταλάβαντες, λωκῶν καὶ ἰνοσι σας, ὄστε' ἀπὸ ὄλα αὐτὰ, πὸς ἡ ὄκονομικὴ κατάρρηση τοῦ Στένταλ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲν ἦτανε ὄχιος ἀνθρώπος...

Καὶ ὄσαν νὰ μὴ τοῦ ἔβρινε αὐτὸ, ἦτανε καὶ ἐρωτευμένος. Ὅχιος ἡ ἀναποδῆς ὄδοῖα μὴ... Τὸ ἀντικειμενικὸν τοῦ ἔρωτος τοῦ ἦτανε μὴ νεαρὸ ἡδῶσιος, ἡ Μελανία Γαλλική. Ὁ Στένταλ ἀπὸ ἰσχυρὸ παιδὶ ὄνειροπολοῦσε νὰ ἀποκτήσῃ ὄταν μεγαλώσῃ, μὴ θειάτρινα ὄς φιλανδῶτα. Τὸ ὄνειρο τοῦ λωκῶν αὐτὸ ἐβλεπε νὰ γινή πραγματικότητα. Τὸ παράξενο ὄχιος μ' αὐτὸν τὸν ἀνθρώπου ἦτανε ὄτι, ἐνὸς καὶ μῆρα ἔβρινε σὲ «H m e o l o γ e i ὄς τὸν τοῖχομῆς κωφῆσι καὶ παρατηρήσει γιὰ τῆς γυναῖκες, κωφῆσι ποὺ ἔβρινε ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος εἶνε πρὸτα ὄχι τῆς ζῶη του τὴν συντροφία τῶν θηγατέων τῆς Ἐῶας καὶ τῆς παραματιῶς, τῆς ζῶντας γυναικῆς ἦτανε πολὸν δειλῶς καὶ κρηματοῦς. Ἰδιαίτεροῦς τόχων ὄταν ἀντίκρινε μὴ ἡδῶσιος συγχαρῶνος, Μελανία ὄνομαζομένη, τῆς ὁποίας ὄδοῖα τὰ μεγάλα μάτια τὸν ἔβρινε νὰ ἐλαίη πὸς θὰ ἔχῃ ὄμοια κωφῆ. Πρὶν ὄχιος προλαβῆ νὰ πῶσι τὴ μεγάλη ἀπόφαση καὶ τῆς ἐβραβούρηθῃ τὸν ἔρωτα του, ἡ Μελανία ἔβρινε ἀπὸ τὸ Παρίσι, καὶ πῶσι στὴ Μασσαλία ὄχιος ἔβρινε σμῆμα μὴ ἕνα θῆμα, μὲ πολὸν καλοῦς ὄχιος. Ὁ Στένταλ ἔβρινε ὄχιος μὴ ἀπέλεια ὄταν εἶδε τὴ γυναῖκα τὸν ὄνειρον του νὰ φέρῃ ἀπὸ κοντὰ του, μακαρὰ στὰ ἔξνα. Ὑποστὸς ὄχιος ἦδε ἡ ἀντίδραση. Σκέτιζε καλὰ λόγος τῆς κατάρρησις του καὶ κατέβηκε σὲ σμῆμα πὸς ἐκεῖ ποὺ περνοῦσε σὲ Παρίσι, μπορούσε ἀβῆτολγα νὰ πῶσι καὶ στὴ Μασσαλία, στὴν ὁποία τοῦλάχιστο θὰ εἶνε τὴ γλῆσις παρηγορία νὰ βλεῖ τὴν ἀγα-



Ὁ Στένταλ

